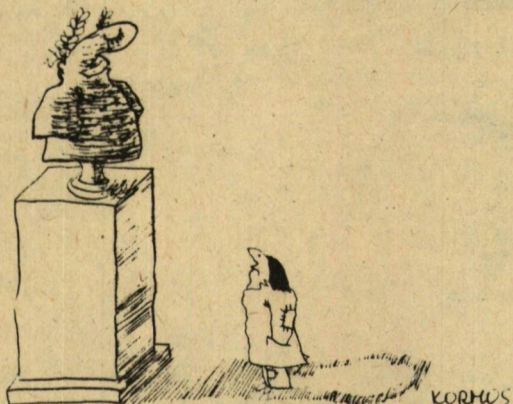

M Ű V É S Z E T

Pintér Ferenc:

A locsolóautó

Az eső már kezdetben szinkronba esett a mondanivalóval és tette azt később is, - s ugyanugy viszonyult a város agyonhallgatott zöreijehez, mint ahogy a hallgatásokhoz, azokhoz az izgalmas kis szünetekhez - elmosta és kitöltötte azokat. A felhők, - a felhők azok álltak, vagy egyszerre mozdultak, így csak elképzelni lehetett őket többszámban. Körben alkonyodott. Fent kezdett sötétedni.

A folyó csillogó volt és fekete. A neonok világítottak, - itt ott apró megszakításokkal, de ez sem volt zavaró, inkább csak beszédtema. A hőmérő 24 celziusz fokot mutatott.

Négyőjüket nem zavarta az eső. Ultek és néztek. Hol maguk elé. Hol azon túl is. Néha egymásra is. S néha csak úgy. A lépcső másik felén, úgy talán öt méterre, még egy alak ült. Őt láthatólag zavarta az eső. Nem láthatólag biztos volt, hogy nem az eső teszi. Egészen a fal mellé huzódott és a fejére huzta az esőkabátját, pedig ott már védve volt. Ezzel a látszólag okatlan mozdulattal magára vonta a másik négy figyelmét. Róla kezdtek el beszélni. Először halkán, majd mind hangosabban. Négyen voltak és egyről beszéltek. Nagyokat nevettek. Elvezték. Már érteni lehetett.

- Felpostázta anyuka a kisgyerekét a nagyvárosba, hadd lásson vi-

lágot!

Az esőkabát alatt hangosan kifujta az orrát, köhögött egyet, aztán ült tovább mozdulatlanul.

- Fagyit is nyalt!

- Taknyos lett szegény!

- Talán még lány is van a dologban.

- Nahát?!

- Hétköznapi eset, dolgos szülők elkurvult gyermeke.

Az egyik szinte fulladozva nevetett. A másik nem tátotta ki a száját, de jó erősen beledült. A harmadik, hát ilyen a harmadik, ő odaadta magát, hallatlan rutinnal ernyesztette el izmait, valószerűtlenül nagyra tátotta ki a száját, hanyatt dült és egy picit szünet után engedte magából kitörni a levegőt. Egészen mélyről indított és fokozatosan jutott el a legmagasabb hangig, majd mintegy befejezésül, háromszor a combjára csapott, Csend lett. A többiek őt figyelték megbüvölve. A siker kézzelfogható volt. De mintha a hirtelen beállt csend zavarba hozta volna őket. Igen ez teljesen bizonyos. Látszott, hogy erőlködnek és mind idegesebbek lesznek. Az alak tőlük 5 méterre mozdulatlanul ült. Teljes erőből koncentráltak. A csend bizonytalan volt, de már sokat vaskosodott.

A hőmérő 23 celzuusz fokot mutatott.

Ihletett pillanat volt.

- Te, én oda megyek és megdorgálom.

A sóhaj utat talált, egyenesen és nyultan, bele az esőbe. Azzal felkelt - megtette azt a 6-7 lépést. Az esőkabát puffant. Nem volt pontos ütés, amolyan bizonytalan maszat, olyan amitől nem erősödik a lélek.

- Rugd seggbe! - de ne, hagyd, majd én.

Azzal ő is megtette azt a 6-7 lépést. Ez talált. Az elcsökevényesedett farokcsont koppant. A kabát alól elfojtott kiáltás hallatszott, majd ezzel egy időben az alak felugrott, lekapta magáról a kabátot, belegyűrte a táskájába és sietve elindult a lépcsőn. Egy pár lépcsőfokkal elment a még ülő két fiu előtt. Az egyik felugrott. Nagyon gyorsan megtette azt a pár lépést és teljes lendülettel neki futott. A táska kirepült a kezéből. Ő elesett. A fiu futtában felkapta a táskát és a magasba mutatta.

A szeme csillogott.

Az alak még feküdt, de látszott, hogy felpillant.

- Kell egy kis idő, hogy a többiek ideérjenek.

Felpattant és ütött. Az egyik csillogó szemet találta. Nem teljesen telibe, inkább a homlok felé és még ezzel a mozdulattal a tás-

ka után kapott, de az már leesett a földre. Le kellett érte hajolni, és nem lépett elég gyorsan vissza. Az ütés elérte a száját. Megfordult és futni kezdett.

Egy darabig futott, aztán már nem.

- Eltalált?

- Mutasd csak!

Nem volt veszélyes. A szemöldök felrepedt egy kicsit. Kezdett dagadni. Egy hét és alig látszik valami.

- Nem nagy ügy.

- Kösz!

- Na, gyertek, iszunk rá egyet!

és elmentek inni rá egyet.

Az első közben tovább esett, sőt mintha erősödött volna.

A kanyarban minden esetre feltűnt egy locsolóautó, majd befordult a másik utcába. A fényszórók be voltak kapcsolva.

A hőmérő 22 celziusz fokot mutatott.

Rendben besötétedett.

- - - - -

Bottka Erzsébet versei

Beszélgetnek

Végtelen délutánokon
 úgy bolyong szájukból a szó
 az emlékezés révületén át
 ahogy buckába homokot
 megfáradó szél sodor

Gesztenyefa templomi csöndje
 vigyáz fakuló fiatalságuk
 velük vénülő makacsságuk
 megdönthetetlen érveire

Déltől estig

Felnyitja és megmelegíti
 ebédjét a Nap
 villamos-konzervet falatozgat
 puha aszfalttal
 Ebéd után megtörli bicskáját
 és lefekvés előtt
 még elvágja az ég nyakát